

Arrest

nr. 96 709 van 7 februari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 8 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. TERMONIA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 29 september 2011 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 31 oktober 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweert de Somalische nationaliteit te bezitten en te behoren tot de Habar Gedir-clan (Habar Gedir < Saad < Suleiman). U werd op 22 februari 1977 geboren in Mogadishu, meer bepaald in Bar Ubah in de wijk Hawl Wadaag. U bleef er uw hele leven wonen. Sinds uw 2 jaar lijdt u aan een ziekte waardoor uw rechterarm en rechterbeen verlamd zijn. U bent ongehuwd. Als beroep verkocht u thee voor de deur van uw huis. In januari 2011 vroeg M. O. u om met hem te trouwen. U wilde dit niet en weigerde. Vervolgens kwam M. O. naar uw huis en begon hij u te bedreigen. Uw buurman kon tussenkomen en u tegen hem beschermen. Op 15 augustus 2011 hielp uw buurman u onder te duiken in de wijk Hodan. Intussen regelde hij een smokkelaar die u zou helpen het land te verlaten. Op 13 september 2011 verliet u Somalië. Samen met een smokkelaar vluchtte u met de auto naar een voor u onbekende bestemming. Volgens de smokkelaar was dit Kenia. U verbleef er tot 28 september 2011. Vervolgens reisde u per vliegtuig naar België. Op 29 september 2011 kwam u in België aan. Dezelfde dag nog vroeg u asiel aan bij de Belgische asielinstanties. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u een attest neer waaruit blijkt dat u besneden bent volgens type 2.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Met betrekking tot de door u ingeroepen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie heeft u het niet aannemelijk gemaakt dat u werkelijk de Somalische nationaliteit zou bezitten.

Ten eerste laat uw geografische kennis over uw regio van herkomst: de stad Mogadishu in het bijzonder en Somalië in het algemeen, te wensen over. U stelt dat u in de wijk Bar Ubah in het district Hawl Wadaag in Mogadishu woont (gehoor CGVS, p.4). U weet echter niet waarom deze wijk zo genoemd wordt (gehoor CGVS, p.6). Evenmin weet u welke districten aan het district Hawl Wadaag grenzen. U weet ook niet welke districten van Mogadishu aan de zee liggen (gehoor CGVS, p.4). Wanneer u gevraagd wordt om te vertellen over uw wijk Bar Ubah en over uw district Hawl Wadaag, en het belang van deze vraag benadrukt wordt, verklaart u dat u er niets over weet. U kent geen markten, geen wegen en geen scholen in Hawl Wadaag. U verklaart een ziekenhuis in Hawl Wadaag te kennen, maar u kent de naam niet en u kunt het niet situeren. Wanneer u gevraagd wordt om bekende gebouwen of plaatsen uit Hawl Wadaag te noemen, kunt u enkel Hotel Amer vernoemen (gehoor CGVS, p.6,7). U verklaart dat u Mogadishu per auto ontvluchtte. U weet echter niet welke plaatsen u gepasseerd bent tijdens deze vlucht (gehoor CGVS, p.5). Vervolgens worden 28 plaatsnamen of namen van personen genoemd die iets te maken hebben met Hawl Wadaag. Slechts bij 3 van de 28 termen weet u enige informatie te geven. De andere 25 termen kent u niet (gehoor CGVS, p.8,9,10).

Ten tweede laat uw socio-politieke kennis over uw regio van herkomst te wensen over. Wanneer u gevraagd werd om op te lijsten wie sinds het begin van de burgeroorlog in 1991 de controle had over Mogadishu, stelt u dat u er niets over weet. Wanneer gevraagd werd wie de Unie van Islamitisch Rechbanken (hierna UIR) zijn, antwoordt u dat u ervan gehoord hebt en dat ze de islamitische regels willen invoeren. U kent geen namen van leiders van de UIR en u weet niet wanneer ze de controle hadden over Mogadishu. Wanneer gevraagd werd wie Al Shabaab zijn, antwoordt u dat u ervan gehoord hebt en dat ze een islamitische organisatie zijn. U kent geen namen van leiders van Al Shabaab en u weet niet wanneer ze de controle hadden over Mogadishu. U weet ook niet wie de controle over uw district Hawl Wadaag had toen u het land verliet (gehoor CGVS, p.7,8).

Ten derde blijkt uit uw gehoor voor het CGVS dat uw algemene kennis van het Somalische clansysteem bijzonder beperkt is. Om te beginnen is uw kennis over uw eigen Habar Gedir-clan ondermaats. U weet niet of uw Habar Gedir-clan een thuisland heeft (gehoor CGVS, p.6). U weet niet wat Madarkai betekent (gehoor CGVS, p.3). Nochtans is dit een andere naam voor de Habar Gedir (zie informatie toegevoegd aan het dossier). U situeert uw clan-afkomst als volgt: Hawiye < Habar Gedir < Saad < Suleiman. U kent geen andere subclans van Habar Gedir. U kent geen andere subsubclans van Saad. U weet niet wat Sarur is. U verklaart enkel dat Saleban een subclan van Hawiye is (gehoor CGVS, p.3). Nochtans beschikt het CGVS over informatie (toegevoegd aan het dossier) dat Sarur en Saleban subclans van de Habar Gedir clan zijn. U kent ook geen subclans van de Hawiye clan (gehoor CGVS, p.3). Gevraagd naar de clans die in uw district Hawl Wadaag wonen, verklaart u dat u alleen de Habar Gedir kent en geen andere clans kent. U weet niet wat Murursade betekent (gehoor CGVS, p.6). Nochtans is dit een belangrijke subclan van de Hawiye clan (zie informatie toegevoegd aan het dossier). De vaststellingen van uw zeer gebrekkige kennis over uw eigen Habar Gedir-clan en de

clans in uw district Hawl Wadaag in Mogadishu zijn uiterst bevreemdend gezien het belang van clankennis in de Somalische samenleving. Uit informatie waarover het CGVS beschikt, en die toegevoegd is aan het dossier, blijkt dat in de Somalische samenleving genealogische afstammingslijnen aan kinderen aangeleerd worden vanaf een zeer jonge leeftijd en patriarchale afstamming tot in de details mondeling wordt doorgegeven.

U verklaart uw gebrekkige kennis van uw woonomgeving, de socio-politieke situatie in uw stad en het clansysteem aan de hand van het feit dat u meestal binnenshuis bleef en zich wegens uw medische problemen niet goed kon verplaatsen (gehoor CGVS, p.4,6). Hiermee overtuigt u niet. U vertelde immers dat u als beroep thee verkocht voor de deur van uw huis. U kocht die thee aan in een winkel in uw buurt (gehoor CGVS, p.4,5). Vervolgens kon u 2 namen van moskees noemen en stelde u dat u ervan hoorde via uw burens (gehoor CGVS, p.6,7). U vertelt ook dat uw buurman u kwam helpen toen u bedreigd werd door een man die met u wilde huwen. Uw buurman bracht u naar de wijk Hodan, waar u daarna ondergedoken leefde. Uw buurman regelde ook een smokkelaar die u hielp het land te verlaten (gehoor CGVS, p.10). Op basis van uw verklaringen kan geconcludeerd worden dat u in contact stond met uw buurman en met de klanten die thee bij u kochten. Via deze mensen kon u informatie bekomen over uw woonomgeving, de socio-politieke situatie in uw stad en het clansysteem. Verder ging u naar de winkel om thee te kopen, bevond u zich dagelijks op straat om te verkopen en vluchtte u naar de wijk Hodan. U kwam dus wel in contact met de buitenwereld. Op die manier kon u eveneens informatie bekomen over uw woonomgeving, de socio-politieke situatie in uw stad en het clansysteem.

Uit voorgaande opmerkingen dient te worden geconcludeerd dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering de Somalische nationaliteit te bezitten. Uw kennis van het land dient immers in de eerste plaats te worden afgetoetst aan uw kennis van uw onmiddellijke leefomgeving. Bijgevolg kan geen geloof worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven.

Het feit dat u uw verklaringen in de Somalische taal hebt afgelegd vormt geen afdoende bewijs van uw beweerde Somalische nationaliteit, omdat de Somalische taal niet alleen in Somalië zelf wordt gesproken maar eveneens in een aanzienlijk deel van de buurlanden van Somalië, zoals Djibouti, Ethiopië en Kenia (zie informatie in administratief dossier). Het feit dat u de Somalische taal spreekt doet bijgevolg geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling over de ongeloofwaardigheid van uw Somalische nationaliteit.

Evenmin kan u de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend. U heeft immers tijdens uw asielaanvraag niet aannemelijk gemaakt dat u werkelijk de Somalische nationaliteit bezit. Bijgevolg heeft u dan ook niet aangetoond dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen bij terugkeer naar uw land van oorsprong.

Uit dit alles blijkt dat de elementen die u aanbrengt niet van die aard zijn om te besluiten tot een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Bij het door u neergelegde attest betreffende uw besnijdenis moeten 2 opmerkingen gemaakt worden. Ten eerste verklaarde u zelf dat u niet weet waarom u dit document neerlegt en dat de assistenten in uw opvangcentrum u aangeraden hadden om dit te doen (gehoor CGVS, p. 10,11). Ten tweede dient opgemerkt te worden dat u uw Somalische nationaliteit niet aannemelijk gemaakt hebt. Aangezien u uw nationaliteit niet aannemelijk maakt, noch verduidelijkt van welk land u dan wel afkomstig bent, is het door u neergelegde document niet dienend. U bent bovendien niet in het bezit van enig document dat uw identiteit, nationaliteit of reisweg zou kunnen staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u lijdt aan een verlamming van uw rechterarm en uw rechterbeen, met een sterk verminderde mobiliteit tot gevolg.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel

uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster is het niet eens met de bestreden beslissing en meent *“wel degelijk in aanmerking te komen voor het vluchtelingenstatuut zoals gedefinieerd in de artikelen 48/3 t.e.m. 48/5 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (‘Vreemdelingenwet’)*”. Verzoekster meent dat de aangehaalde motieven niet feitelijk en juridisch afdoende zijn om de bestreden beslissing te kunnen dragen. Voorts meent zij dat de tegenpartij met de bestreden beslissing *“de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5, 52 §2, 57/6, 2de lid, 57/7 bis, 57/7 ter en 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Vluchtelingenconventie’), de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”* schendt.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekster werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekster kreeg bovendien de kans om in haar vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.5. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is *in casu* niet het geval.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

3.1. Verzoekster vraagt tevens de vernietiging van de bestreden beslissing. In de feitenbeschrijving die wordt weergegeven in de beslissing van het CGVS (stuk I in bijlage), staat vermeld dat verzoekster verlamd is aan haar rechterarm en rechterbeen. Nochtans staat in het verslag van de dokter duidelijk vermeld dat verzoekster verlamd is aan de linkerkant van haar lichaam, als gevolg van poliomyelitis (medische getuigschriften, stukken 4 en 5 in bijlage). Dat er in het officiële verslag van het CGVS zo'n flagrante fout kon opduiken, duidt op een taalbarrière tussen verzoekster en de tolk. Hierdoor komt natuurlijk de algehele weigeringsbeslissing van het CGVS op de helling te staan. Als er betreffende de

bijzonder eenvoudige rechts-links tegenstelling blijkbaar al vergissingen kunnen sluipen in het officiële verslag van het CGVS, hoe zit het dan met ingewikkeldere materies zoals de politieke situatie in Somalië of het hele clansysteem? Kunnen de vertalingen van de tolk in dit geval dan wel beschouwd worden als zijnde representatief voor de verklaringen van verzoekster? Kan verzoekster op die manier dan ook gewoon bepaalde vragen niet verkeerd begrepen hebben, waardoor zij niet afdoende kon antwoorden hierop?

Dat er in de bestreden beslissing staat dat verzoekster verlamd is aan de rechterzijde, vloeit voort uit het feit dat verzoekster op het CGVS zelf verklaarde aan haar rechterkant verlamd te zijn (gehoor p. 5). Daargelaten of de tolk dit verkeerd zou vertaald hebben, of indien de tolk verward was nu haar linkerkant voor hem rechts is, kan niet worden ingezien hoe dit de motieven van de bestreden kan aantasten. Overigens lag op het ogenblik van het gehoor evenmin een specifiek medisch attest dienaangaande voor, zodat evenmin medisch kon geverifieerd worden dat er desgevallend een materiële vergissing in het spel was.

Voorts werd aan verzoekster uitdrukkelijk gevraagd of zij de tolk begreep, werd haar gezegd dat, indien ze een vraag niet goed begreep, dit onmiddellijk moest zeggen en eventuele problemen moest melden (gehoor p. 1-2). Verzoekster werd daarenboven op het einde van het gehoor uitdrukkelijk gevraagd of ze alle vragen en de tolk goed heeft begrepen, wat ze beaamde (gehoor p. 11). Zij kreeg bovendien de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken, maar heeft naar aanleiding van het verhoor geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor en de uitwisseling tussen tolk en haarzelf. Pas in het verzoekschrift wordt voor het eerst een opmerking gemaakt, die enkel betrekking heeft op een aspect van een medische vaststelling, wat haar asielrelaas niet direct aanbelangt. Haar opmerking in het verzoekschrift is dus niet enkel laattijdig en betreft bovendien enkel één materiële vergissing. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat er problemen waren met de tolk.

3.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, die zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Uit vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt overigens dat de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de vluchtelingen bij de Verenigde Naties geen juridisch bindend karakter heeft, maar enkel als aanbeveling dient en bijgevolg geen afdwingbare rechtsregels bevat (RvS 9 juni 2005, nr. 145.732; RvS 1 december 2011, nr. 216.653). Hetzelfde geldt voor de nota over de bewijslast van het UNHCR.

3.3. Voor zover een kandidaat-vluchteling geen originele identiteitsdocumenten neerlegt, moet zijn voorgehouden identiteit op overtuigende wijze blijken uit zijn verklaringen. Hierbij blijkt uit vaste rechtspraak dat de asielzoeker in staat moet zijn te antwoorden op eenvoudige vragen in verband met de streek van afkomst vooral in het geval dat men geen enkel overtuigend identiteitsdocument kan voorleggen (RvS 6 januari 2003, nr. 114.251; RvS 12 februari 2003, nr. 115.776). De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of de geleverde kennis van de verzoeker voldoende is om aan de beweerde herkomst en nationaliteit het voordeel van de twijfel toe te kennen. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. De commissaris-generaal is verder niet verplicht om alle aangebrachte feiten te controleren, zo dit al mogelijk zou zijn. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker (RvS 3 september 2004, nr. 134.545). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van

vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792).

Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.4. In het algemeen meent verzoekster dat de tegenpartij eigenlijk slechts één argument gebruikt om verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren: er wordt namelijk geen geloof gehecht aan de Somalische nationaliteit van verzoekster omdat haar kennis over de geografie en politiek van dat land te wensen overlaat. Er wordt verder met geen woord gerept over de geloofwaardigheid van het eigenlijke asielrelaas en de problemen die verzoekster in Somalië zou hebben. Ook tijdens het interview op het CGVS is hier nauwelijks nota van gemaakt. Nochtans zou een dieper inzicht in het eigenlijke relaas al voor een deel kunnen verklaren waarom verzoekster weinig kennis heeft van de geopolitieke situatie in haar land. Dat dit niet is onderzocht geweest maakt dan ook een grote fout uit in hoofde van de tegenpartij, die er blijkbaar al op voorhand van uitging dat verzoekster geen Somalische was.

3.5. Verzoekster gaat er aan voorbij dat de identiteit, nationaliteit en herkomst de kernelementen uitmaken in een asielprocedure. Het is binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas op zijn intrinsieke merites kan beoordeeld worden. Het principe van internationale bescherming als surrogaat en laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke asielzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vervolging zich voordoet of ernstige schade veroorzaakt wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal heeft dan ook terecht eerst verzoeksters voorgehouden herkomst en nationaliteit beoordeeld. Immers indien de verklaringen hierover niet aannemelijk geacht worden, kan de commissaris-generaal inderdaad besluiten tot de weigering van internationale bescherming nu evenmin aannemelijk is dat de ingeroepen vervolgingsfeiten zich in het land van de aangemeten nationaliteit hebben voorgedaan. Overigens stelt de Raad in deze vast dat verzoekster verklaarde over een geboortecertificaat te beschikken, waarbij zij een goede band had met haar buur, die haar hielp te vluchten, zodat niet kan worden ingezien waarom dit stuk niet wordt voorgelegd indien zij werkelijk in Somalië geboren werd.

3.6. Verzoekster kreeg poliomyelitis toen ze 2 jaar oud was en is verlamd aan zowat de gehele linkerkant van haar lichaam (Standaard Medisch Attest, stuk 4 als bijlage). Zij verklaart dat zij zich bijzonder moeilijk kan voortbewegen en thee verkocht aan de ingang van haar huis om geld te verdienen. Verzoekster bracht dus met andere woorden bijna heel haar leven door voor de poorten van haar eigen huis. Hierdoor is verzoeksters geografische kennis uiteraard veel beperkter dan deze van personen die wel mobiel zijn. Ook inzake de politieke situatie in haar land van herkomst kan van een ongeschoolde zieke vrouw die thee verkoopt als beroep toch moeilijk verwacht worden dat zij zich bezighoudt met het bestuderen van de constant veranderende machtsstructuren in een politiek bijzonder instabiel land als Somalië? Bovendien kunnen we Somalië toch ook niet vergelijken met westerse landen, waar de bevolking constant op de hoogte wordt gehouden van de politieke situatie door middel van de meest uiteenlopende media zoals televisie, radio, kranten en internet? In Somalië bestaan deze media uiteraard ook, maar ze worden veel minder frequent geraadpleegd door de bevolking, die er vaak ook de middelen niet voor heeft, of gewoon te druk bezig is met overleven om zich van interne machtsstructuren iets aan te trekken. Verzoekster wist verder te vertellen dat zij van de clan Habar Gedir is, waarbij ze haar kennis nog verbreedde door te stellen dat zij nog tot de subclans Saad en Suleiman behoort. Bovendien wist zij ook te melden dat de Habar Gedir tot de grotere clangroep Hawiye behoren. Dit komt neer op een toch wel redelijk gedetailleerde afstammingslijn, die een niet-Somalisch persoon nooit zou kunnen verzinnen. Dat tegenpartij dan hieruit afleidt dat verzoekster de Somalische nationaliteit niet zou bezitten, omdat haar kennis over het Somalische clansysteem zich voornamelijk

beperkt tot haar eigen clan, is alweer een redenering die met de persoonlijke situatie van verzoekster geen rekening houdt. Verzoekster had als alleenstaande vrouw die het grootste deel van haar leven thuis bleef en bovendien door haar ziekte immobiel was, bijzonder weinig contact met de buitenwereld. Zij kwam dan ook enkel in contact met leden van haar eigen clan, vandaar dat haar kennis van het Somalische clansysteem zich dan ook daartoe beperkt.

3.6.1. De CGVS heeft terecht doorgevraagd over de Somalische maatschappij en verzoekster aldus de mogelijkheid geboden haar nationaliteit aan te tonen nu ze niet in het bezit is van genoegzame identiteitsdocumenten, althans deze niet voorlegt. Immers verzoekster dient kennis te hebben van de dagelijkse realiteit in Somalië en haar eigen leefwereld. Verzoekster bleek echter niet in staat deze vragen navenant te beantwoorden. De door de commissaris-generaal correct weergegeven flagrante onwetendheden en lacunes raken de kern van het relaas en zijn pertinent. De Raad stelt vast dat deze conclusies uitgebreid en correct werden gemotiveerd in de bestreden beslissing. Derhalve heeft het Commissariaat-generaal wel degelijk verzoeksters asielrelaas op zijn individuele merites beoordeeld.

3.6.2. Verzoekster beperkt zich tot het herhalen van het asielrelaas, het maken van verwijten naar het CGVS, het maken van persoonlijke vergoelijkingsen en excuses en het geven van algemene en theoretische beschouwingen over de beginselen van het vluchtelingenrecht, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Daar waar verzoekster gezien haar immobiliteit mogelijk minder geografische gegevens kende, kan echter, gezien het feit dat zij haar thee zelf inkocht in een winkel in haar buurt (gehoor p. 5), niet aanvaard worden dat zij geen markten, (andere) wijken of wegen binnen Mogadishu kende. Geenszins kan aanvaard worden dat verzoekster zelfs niet bij benadering kan duiden welke groepen of personen haar wijk in Mogadishu de laatste jaren onder controle hadden, terwijl deze elementaire kennis noodzakelijk is om in een dergelijk gevaarlijke omgeving te kunnen overleven. Dat verzoekster al dan niet naar school ging, is geheel irrelevant nu de Somalische maatschappij in essentie een orale maatschappij is en maatschappelijke gegevens dan ook mondeling worden doorgegeven, te meer verzoekster verkoopster was en aldus duidelijk in een sociale omgeving vertoefde en via haar klanten dagelijks hoorde over de omgeving en de bijzonderheden die mensen bezighouden. Verzoekster gaat er verder aan voorbij dat de gestructureerde clancontacten het sociale en economische leven bepalen in Somalië en de kennis hiervan onmisbaar is voor het dagelijkse leven, het handelsverkeer en bovendien levensnoodzakelijk tijdens gevechten of conflicten. De clan is zowel een sociaal bindmiddel als een element van maatschappelijke afstoting, de clanstructuren en de familiale clangeschiedenis worden reeds op zeer jonge leeftijd aan kinderen aangeleerd en wordt doorheen het leven verder geïllustreerd. Derhalve is evenmin aanvaardbaar dat verzoeksters kennis over het Somalische clansysteem dermate beperkt is, te meer nu dit belangrijk was voor haar veiligheid en professionele activiteiten. Verzoekster weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind. Verzoekster toont geen vervolging aan zodat ook de aangevoerde schending van artikel 57/7 *bis* en 57/7 *ter* niet gegrond zijn.

3.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.8. In het verzoekschrift vraagt verzoekster geen toekenning van subsidiaire bescherming. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Wat artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet betreft, benadrukt de Raad dat verzoekster geen band aantoonde met Somalië. De Raad kan enkel besluiten dat verzoeksters Somalische afkomst uit de regio van Mogadishu niet is aangetoond en dat dientengevolge evenmin aannemelijk is gemaakt dat haar vraag om subsidiaire bescherming dient te worden afgewogen ten opzichte van de situatie in Somalië. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.9. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK